

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace on a red sofa. The man, with a beard and wearing a dark suit, is leaning towards the woman. The woman is wearing a red, lace-trimmed dress and a large, ornate necklace. The background features red curtains and a warm, glowing light source, possibly a lamp, creating a cozy and intimate atmosphere.

Sharon Kendricková
Noc
s bodyguardem

 HARLEQUIN[®]

SHARON KENDRICKOVÁ

NOC S BODYGUARDEM

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

obvykle si tady povídáme o knížkách, které zrovna vycházejí. Tentokrát bych to ale chtěl pojmut jinak.

Autorkou příběhu Touze neporučíš! je Miranda Lee, jedna z nejzářivějších hvězd mezi všemi těmi jmény na obálkách mých knížek. Jestli dobře počítám, je to už její čtyřicátá sedmá kniha, kterou v češtině vydávám.

První vyšla roku 1995 a jmenovala se Trnitá cesta lásky.

Mirandiny příběhy jsou snadno rozpoznatelné. Obvykle se odehrávají v její milované rodné Austrálii a jsou členěny do spousty krátkých kapitol (ta poslední kniha jich má třicet), což jim dává spád. Hrdinky jsou obvykle „obyčejné“, takže žádné princezny či bohaté dědičky, a Miranda je velmi otevřená, když dojde na sex. Údajně je to typický rys Australanů obecně.

Rozhodně je to způsob psaní, kterým si Miranda Lee získala oblibu u milionů svých čtenářek po celém světě, pro něž své příběhy píše již od roku 1990.

A teď, proč o tom všem píšu. Dozvěděl jsem se totiž, že příběh s českým názvem Touze neporučíš! je úplně poslední, který se Miranda Lee rozhodla napsat a vydat v nakladatelství Harlequin. Že zkrátka usoudila, že je po dvaatřiceti letech načase odejít do spisovatelského důchodu. Myslím, že i za Vás jí můžu popřát, aby si ho užila co nejlépe. A společně určitě budeme doufat, že se s některými jejími knížkami, které doposud česky nevyšly, ještě setkáme!

S láskou

Váš Harlequin

Sharon Kendricková

NOC S BODYGUARDEM

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
One Night Before the Royal Wedding

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Sharon Kendrick
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-8188-1 (EPUB)
ISBN 978-83-276-8189-8 (MOBI)
ISBN 978-83-276-8190-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Kdo vlastně je?

Jen loutka.

Zabrina se nevesele ušklíbla. Tu osobu, jež na ni hleděla ze zrcadla, jen stěží poznávala. Její obvyklé já, připomínající spíš uličnici, bylo nahrazeno cizinkou v hedvábí a ověšenou šperky. Pocítila další nával paniky. Hodiny pomalu odtikávaly poslední dny před svatbou a nebylo v jejích silách je zastavit.

„Nemrač se, prosím,“ napomenula ji matka automaticky. „Kolikrát ti to musím říkat? Takhle se princezna nechová.“

Ale Zabrina se právě teď jako princezna rozhodně necítila. Cítila se jako nějaký předmět, jako pytel rýže, který někdo hodí do oslem taženého vozíku a veze ho na trh.

Ale copak přesně to není příběh jejího života?

Obětovali ji. Prostě se hodila, tak ji použili.

Jako od nejstaršího dítěte, a k tomu děvčete, se očekávalo, že zajistí rodině budoucnost – zaslíbili ji jednomu budoucímu králi, když byla ještě maličká. Bylo na ní, aby zachránila národ poté, co její otec tak špatně hospodařil, alespoň to jí vždy říkali, a tak to i přijala. Jenže teď, když se ten okamžik přiblížil, žaludek se jí při představě, co bude dál, celý sevřel. Otočila se k matce, v obličeji naléhavost, jako by teď náhle měla víc odvahy než předtím.

„Prosím, *mamá*,“ pronesla tiše. „Nenuťte mě si ho vzít.“

Matčin úsměv pohasl. „Přece víš, že to tak musí být, Zabрино – víš už od mala, že je to tvůj osud.“

„Jenže tohle je jednadvacáté století! Neměly by i ženy být svobodné?“

„Svoboda je slovo, které v životě, jako je ten tvůj, nemá místo,“ namítla matka. „Je to cena, kterou platíš za svou pozici ve světě. Jsi princezna a pravidla pro členy královských rodin jsou prostě jiná než pravidla pro běžné smrtelníky – což je skutečnost, kterou jako bys byla rozhodnutá ignorovat. Kolikrát ti musíme říkat, že se prostě nemůžeš chovat tak, jak bys chtěla? Ty tvé ranní akce vážně musí skončit, Zabрино. Myslíš, že o nich nevíme?“

Zabrina se zadívala na špičky svých stříbrných střevíků a snažila se uklidnit. Už zase má problémy kvůli tomu, že se občas vykrade z paláce a uteče na okraj města, aby využila královská privilegia alespoň jednou pro dobrou věc a pomohla ženám v nouzi. Ženám, jež žijí na okraji bídy, mnohdy ve vztahu s krutým, násilnickým mužem. Její ubohé osobní úspory už téměř zmizely, protože je věnovala charitativní organizaci, které důvěřuje. Zabrina potlačila hořký úsměv. A zatímco se věnovala charitě, blížila se doba, kdy ji prodají králi sousední země – vlastně na tom nebyla o nic líp než ty ubohé, bezmocné ženy! Jaká ironie.

Zabrina vzhledla. „No, až se provdám za krále, těžko si budu moci dělat, co chci, že? To bude ještě horší!“

„Nechápu, proč si pořád tak stěžuješ,“ pobouřeně se na ni podívala matka. „I když odhlédneme od finančních výhod, je tu spousta dalších pozitivních stránek takového svazku, to bys neměla přehlížet.“

„Jako například?“

„Jako například už jen ta skutečnost, že král

Roman z Petrogorie je jedním z nejmocnějších a nejvlivnějších mužů na světě a kromě toho –“

„Má plnovous!“ zasyčela Zabrina. „A já plnovousy nesnáším!“

„To ovšem nikdy nebránilo celým zástupům žen, aby ho obdivovaly, pokud vím.“ V matčiných očích se zablesklo. „A ty si na to brzy zvykneš – pro mnoho lidí je plnovous znakem mužnosti a plodnosti. Takže přivítej svůj osud s otevřenou náručí, a on se ti dobře odmění.“

Zabrina si skousla ret. „Kdybych si tak mohla alespoň s sebou vzít některou ze svých služebných, cítila bych se tam líp.“

„Dobře víš, že to nejde,“ pronesla matka pevným hlasem. „Tradice velí, že musíš odjet ke svému manželovi bez jediného pouta ke svému starému životu. Ale není to víc než jen symbolické gesto. S tvým otcem a sourozenci přijedeme samozřejmě na svatbu, o tom už jsme přece mluvili. Takže se dočkáš už brzy.“

„Ale do svatby ještě zbývají celé týdny!“

„Což ti dává příležitost trochu se v paláci zabydlet a připravit se na novou roli petrogorské královny. Jestli si i potom budeš přát mít u sebe někoho od nás, jsem si jistá, že tvůj manžel nebude mít námitek.“

„Ale co když je to tyran? Nebo rovnou násilník?“ zašeptala Zabrina. „A i kdyby to nebylo až tak zlé, třeba se mnou bude nesouhlasit jen kvůli tomu, aby nesouhlasil?“

„Tak s tím budeš pracovat a své chování patřičně upravíš. Nesmíš zapomínat, že Roman je král a on bude ve vašem manželství o všem rozhodovat. Tvým úkolem je to akceptovat.“ Matka se zamračila. „Copak jsi nečetla ten manželský návod, který jsem ti dala?“

„Myslíš ty papíry, které tak dobře posloužily jako lék na mou současnou nespavost?“

„Zabrino!“

„Ne, vážně, četla jsem to,“ přiznala Zabrina trochu nevrle. „Nebo jsem se o to aspoň pokusila. To snad napsal někdo před sto lety.“

„Z minulosti se toho můžeme hodně naučit,“ odpovíděla matka upjatě. „A teď se usměj a půjdeme. Vlak už bude čekat na nádraží, aby tě odvezl do nového domova.“

Zabrina si povzdechla. Vypadalo to jako past, protože to byla past – a zdálo se, že z ní není úniku. Nikdy se necítila tak vydaná na milost a nemilost svému královskému osudu. Nikdy se vlastně moc nechtěla vdávat, ale rozhodně nebyla připravená si vzít někoho, koho v životě neviděla.

Vždy se to od ní ale očekávalo, a navíc si dobře uvědomovala finanční problémy své země a skutečnost, že to právě ona může změnit k lepšímu. Možná jako nejstarší dítě v rodině sama sebe přesvědčila, že to zvládne, i proto, že tak moc milovala mladšího bratra a sestry. Nakonec není jediná princezna v dějinách, kterou čeká domluvený sňatek!

Takže poctivě studovala petrogorskou historii a naučila se plynně mluvit jejich melodickým jazykem. Naučila se všechno o krajině svého nového domova a zvláště o rozlehlém území, o němž šlo především – o Marengském lese, jenž hraničil s její rodnou zemí a po svatbě přejde do vlastnictví jejího manžela výměnou za částku tak vysokou, až oči přecházejí. Ale všechno to studium dosud zůstávalo jen teoretickou záležitostí, téměř jako by to byl snový svět bez jakéhokoli spojení se skutečností.

A náhle se z něj probudila.

Dlouhá róba šustila po naleštěném mramoru, když následovala matku po širokém palácovém schodišti do obrovského tanečního sálu, kde se jim začali uklánět všichni, kdo byli v dosahu. Pak přispěchaly její sestry a chvíli na ni jen hleděly s otevřenými ústy.

„Jsi to opravdu ty, Zabrina?“ vydechla Daria.

„Vůbec nevypadáš jako ty!“ namítla malá Eva.

Zabrina se musela kousnout do rtu, když se s nimi loučila. Sedmiletou Evu zvedla ze země a pořádně ji objala, protože k ní měla velmi blízko, někdy až měla pocit, jako by to byla její vlastní dcera. Chtělo se jí brečet. Nejradši by jim řekla, jak moc jí budou chybět, jenže by to nebylo rozumné. Ona přece musí být dospělá a soustředit se na novou roli královny, a ne se poddávat emocím.

„Nechápu, proč takové věci nenosíš častěji,“ pronesla Daria s pohledem upřeným na splývavé dlouhé šaty. „Vypadáš v tom dobře.“

„Asi proto, že se moc nehodí na jízdu na koni nebo na běhání kolem paláce.“

Málokdy nosila šaty. A i když si je někdy vzít musela, třeba na ty nesmírně nudné státní události, ani by ji nenapadlo obléct si něco takového, se všemi těmi těžkými ozdobami, kvůli nimž se v těch šatech cítila spíš jako v brnění. Těžká látka omezovala její obvyklý přirozeně pružný pohyb, a kromě toho se jí nelíbilo, jak jí vyšívaný živůtek zdůrazňoval prsa. Dávala přednost praktické sportovní podprsence. Měla ráda jezdecké kalhoty a volnou košili a koně – čím temperamentnějšího, tím lépe. Dlouhé vlasy měla ráda stažené do obyčejného culíku, a ne natočené a sepnuté ve složitém drdolu, protkaném perlami, který jí dnes vytvořila na hlavě matčina stylistka.

Stál tu i její otec a Zabrina automaticky udělala pukrle. V duchu při tom musela neochotně připustit, že to v šatech vypadá o dost lépe než v rajtkách.

„To je radost, vidět tě pro změnu jako mladou dámu,“ pronesl král hlasem ochraptělým příliš mnoha nočními skleničkami whisky. „Místo obvyklého štolby ze stájí. Myslím, že ti bude role petrogorské královny slušet.“

Na chvíličku si Zabrina v duchu řekla, jak by asi reagoval, kdyby mu sdělila, že v tom nemůže pokračovat, že prostě musí tu svatbu zrušit. Ale i kdyby její země neměla ten šílený dluh, nebylo by možné, aby král urazil svého souseda a spojence oznámením, že se tak dlouho očekávaný sňatek nekoná. Představte si všechna ta otřesená ega a politické následky něčeho takového!

„To doufám, *papá*. Opravdu doufám,“ povzdechla si a otočila se ke svému bratrovi Alexandruovi. Viděla v jeho očích starost, jako by chápal, že z ní udělali obětního beránka, ale co s tím může jako mladý princ dělat? Nic. Je mu sotva sedmnáct. Je to vlastně ještě dítě. A koneckonců to dělá i pro něj. Dělá to pro to, aby se Albastázii znovu dařilo – ačkoli měla jisté podezření, že Alexandru ve skutečnosti moc netouží stát se králem.

Zabrina prošla pod zlaceným obloukem nad vchodem k rolls-roycei zaparkovanému venku a vklouzla na zadní sedadlo. Představila si cestu, jež ji čeká. Odvezou ji na nádraží, kde na ni čeká královský vlak krále Romana z Petrogorie i s osobní gardou, která zajistí její bezpečnost. Je nádherné jarní odpoledne a vlak ji poveze krásnou krajinou a pak i rozlehlým a úžasným Marengským lesem, jenž od sebe dělí dvě země. Zítra dorazí do petrogorského hlavního města Rosumunte, kde se poprvé setká se svým budoucím manželem, což bylo pěkně děsivé pomýšlení. Doma jí vtloukali do hlavy, že musí nasadit výraz skromné vděčnosti, až na ni ten mocný monarcha pohlédne a uklonit se tak hluboko, jak to dokáže. Musí klopat oči a mluvit, jen když bude tázána. Později toho dne bude hostina s ohňostrojem jako zahájení oslav jejich budoucí svatby.

A všichni budou očekávat, že dva úplně cizí lidé spolu stráví zbytek života.

Zabrina zalétla smutným pohledem ke stájím a pomyslela na svého milovaného koně, na kterém se byla projet za svítání. Jak dlouho ji bude Midas muset postrádat? Jak se asi bude cítit, když ho teď bude brát na vyjížďky někdo z palácových podkoní místo ní? Snad pro něj později bude moci nechat poslat.

V duchu přesunula pozornost k vousatému králi. Co když jí bude fyzicky odporný? Co když se otřese, jestli – tedy spíš až – se jí dotkne? Navzdory svým poznámkám ty materiály od matky skutečně četla, ale většinu vědomostí o sexu získala na internetu a z online verze kámasútry. I některé z filmů, které shlédla, přispěly k její informovanosti a ty Zabinu fascinovaly a děsily zároveň. Na čele jí vyvstal studený pot, když si představila, že by měla některé z těch podivných věcí, jež na obrazovce dělali herci, dělat také. Může opravdu vydržet nechtěnou pozornost vousatého krále až do konce života?

Zabrina polkla.

Zvláště když je úplně nevinná.

Zalil ji pocit rezignace. Samozřejmě že je panna. Žádný muž se jí nikdy ani nedotkl, o nějakém polibku ani nemluvě, protože její panenská čistota hraje v královské dohodě důležitou roli. Vzpomněla si na další knihu, kterou zhltna ve snaze připravit se na manželství – na tu o tom, jak zvládnout očekávání ve vztazích s realitou, jak nežít v romantických představách, které nabízejí filmy a knihy. Člověk rychle vystřízlivěl, když to četl, ale bylo to opravdu užitečné a hodně se z toho naučila. Protože jakmile opustíte všechny ty hloupé romantické představy plné nehybnoucí lásky, nebudete životem nevyhnutelně zklamaní.

Silné auto se dalo do pohybu za potlesku nastoupeného služebnictva a Zabrina měla srdce těžké jako kámen. Její cesta za nevídaným osudem začala.

DRUHÁ KAPITOLA

„Pane, naléhavě vám doporučuji si to ještě rozmyslet.“

Roman přimhouřil oči a ostře se zadíval na svého zjevně ustaraného velitele stráží, který se prakticky třásl nesouhlasem, když čekali v hale rozlehlého nádraží, až princezna přijede. Nebyl zvyklý na odpor a jako král se s ním sotva setkal. Ale pravdou je, že obvykle také býval esencí rozvážnosti a rozumnosti. A oddanosti své roli.

Rty se mu stáhly do tenké linky.

Dnes ovšem ne.

Dnes naslouchá pochybnostem, které mu plnily mysl už pár týdnů – pochybnostem, jimž měl pravděpodobně věnovat pozornost dřív, kdyby ovšem nebyl tak zatraceně zaneprázdňený státními záležitostmi. Zabíraly tolik drahocenného času.

„A co přesně vám vadí?“ zeptal se chladně.

Andrej se zhluboka nadechl, jako by sbíral odvalu nesouhlasit se svým panovníkem. „Vaše Veličenstvo, takhle se vydávat za někoho jiného je vážné bezpečnostní riziko.“

Roman pozvedl obočí. „Královský vlak bude snad po střechu plný ozbrojených stráží připravených pro mne položit život, pokud by to bylo nutné.“

„To jistě.“

„Tak co máte za problém, Andreji? Kde je to riziko?“

Andrej si odkašlal a vypadalo to, že pečlivě volí slova. „Nebude budoucí královna rozzlobená, když objeví, že muž, jehož si má brát, na ni hraje maškarádu a převlékl se za obyčejného bodyguarda?“

„Proč nenecháte na mně, abych to posoudil?“ po-
díval se na něj Roman ledovým pohledem. „Nálada budoucí královny rozhodně není vaše starost.“

Andrej sklopil hlavu. „Ne, ne, to samozřejmě není. Odpusťte moji troufalost. Vaše přání je vždy první, můj pane. Ale jako váš nejstarší rádce bych nedělal svou práci dobře, kdybych vás neupozornil na možné problémy, které by –“

„Jistě, jistě, ušetřete mne té přednášky,“ přerušil ho Roman netrpělivě, když spolu kráčeli po rudém koberci směrem k nablýskanému petrogorskému vlahu, vykládanému zlatem a ebenovým dřevem. „Jen se ujistěte, že ostatní chápou mé rozkazy. Vědí všichni, co mají dělat?“

„Samozřejmě, můj pane. Byli o všem plně informováni.“ Andrej si odkašlal. „Po dobu cesty do Petrogorie převezmete roli velitele ochranky. Roli, pro niž se díky vašim znalostem bojových umění dokonale hodíte.“

„Snažíte se mi pochlebovat, Andreji?“ zeptal se Roman suše.

„Vůbec ne, Vaše Veličenstvo. Jen konstatuji fakta – prostě jste pro roli bodyguarda jako stvořený, vaše síla a schopnost zacházet s mečem jsou legendární. A odteď budete vystupovat pod jménem Constantin Izvor a nikdo z personálu vás nebude oslovovat ‚Vaše Veličenstvo‘. Také byli upozorněni, že se v žádném případě nesmějí ve vaší přítomnosti klanět nebo jinak odhalit vaši pravou královskou identitu.“

„Dobře.“

„A také vědí, že k princezně budete mít osobně přístup pouze vy a jedna ze služebných.“

„Správně.“

„Pokud bych mohl být tak smělý, můj pane, je trochu zvláštní vidět vás oholeného.“

Roman se pousmál, protože pro něj to také bylo divné. Nosil plnovous už od devatenácti a husté černé vousy vždy byly jeho typickým znakem, stejně jako husté černé vlasy. I když před čtyřmi lety nastoupil na trůn, tak si své černé vlny, spadající až na límec neostříhal. V tisku se často dočetl, že vypadá jako nějaký korzár, a někdy ho označovali za Krále Dobyvatele. A on nebyl proti. Ale ohromilo ho, jak dramaticky jeho vzhled změnilo ostříhání a oholení, a když se podíval do zrcadla, trochu ho to vyděsilo. Také si všiml, že mnoho palácových sloužících prošlo kolem něj, aniž by ho poznalo!

A on si uvědomil, že je to úplně poprvé v životě, kdy může okusit chuť anonymity – a přesto, že to byl sladký pocit, bylo to také nebezpečné. Asi jako když člověk dostane kousek něčeho nádherného a ví, že už to nikdy v životě neuvidí. Ano, už dřív občas cestoval inkognito, zvláště když navštěvoval jednu ze svých bývalých milenek, ale nikdy nepředstíral, že je někdo jiný než král, a být na chvíli v kůži obyčejného smrtelníka bylo překvapivě osvobozující.

Když čekal na Zabrinin příjezd, cítil, jak údiv jeho pobočníka příliš neustupuje, a možná to bylo pochopitelné, protože takové chování pro něj opravdu nebylo charakteristické. Celé roky mu jeho už dávno domluvené manželství ani nepřišlo na mysl, protože takové sňatky jsou v královských kruzích běžné. Ve skutečnosti jediný, kdo tyto zvyklosti porušil, byl jeho otec a následky jeho rozhodnutí byly katastrofální. Byl to omyl, kterému byl Roman rozhodnutý se za každou cenu vyhnout, protože krátké manželství